

Hálás Vásárhelyért az énekesnő

Keresztes Ildikó: Dzsungelharc van!

Magyarországon lett esélye az énekesi karrierre, ám idehaza tud igazán önmaga lenni Keresztes Ildikó. Évekbe telt, mire megszokta Budapestet, azóta a honfitársainak próbál jó példával szolgálni. A hangját még a licisták fedezték föl, ma már Varga Miklós is régi barátjának számít.

– *Miért mentél el?*

– Nem én hoztam a döntést, 17 éves voltam, amikor édesanyám elvált édesapámtól, és házasságot kötött egy magyarországi férfival, és én követtem őt, hisz kiskorú voltam. Talán érezte az álmaimat, de utólag nagyon hálás vagyok neki ezért a döntésért, mert az akkor már keményedő Ceausescu-rendszerben esély sem volt arra, hogy én valaha énekesi karriert fussak be. A liceum utolsó két évének köszönhetően nagyon jó társaságom volt, velük együtt érzékeltem a durvuló helyzetet és lázadozni kezdtem, ami abban nyilvánult meg, hogy mindenhez vonzódtam, ami tiltott gyümölcs volt, vagyis mindenhez, ami magyar. Ezzel egyidőben válogatott tornász voltam egy nagyon jó csapatban. Viszont a Mezőgazdasági Liceumból származó barátaim voltak azok, akik meghatározták a pályaválasztásomat. Ők vették észre a hangomat, általában kezdtem el koncertekre járni, olvasni, odafigyelni a zenére. Talán ezért is viselt meg annyira, amikor ebből kiszakadtam. Papíron már felnőtt voltam, de lelkiemben még gyerek, amikor Budapestre kerültem, amiiben az is szerepet játszott, hogy a torna miatt sokáig nem éltem a tinédzseres szokásos életét, mert buli és fiúzás helyett én edzésre mentem iskola után. Ezzel a tapasztalattal a

hátam mögött rám tört a nagy szabadság, dolgozni kezdtem, maga a főváros is szinte Amerikának tűnt Vásárhelyhez képest.

– *Hogyan sikerült átállnod?*

– Négy évbe telt, amit azzal töltöttem, hogy rendszeresen leveleket írtam a barátoknak, nem érdekelt semmi, olyan erős volt a honvágyam és a kötődésem, hiába volt jobb és szabadabb az élet Magyarországon. Aztán, miután elvégeztem a Testnevelési Egyetemet és párt találtam, majd az éneklésből is lettek sikerélményeim, kezdtem egyre jobban érezni magam. Nem felejtettem el a szülővárosomat, de ritkábban tudtam hazamenni, egyre több elfoglaltságom lett, és szép lassan kialakult egy olyan életem Budapesten, amiiben otthon tudtam érezni magam. Időközben édesapám új családot alapított egy nagyon jó társal, aki szorgalmazta, hogy tartsa a kapcsolatot velem, annál is inkább, mert egy öcsém is született ebből a házasságból. Később emiatt is és ismertségem okán több lehetőségem lett hazamenni, úgymond összekötöttem a kellemet a hasznossal. És ahogyan telnek az évtizedek, egyre jobban érzem a kötődést, szeretek hazajönni, lézengeni, sétálni az utcán, vagy beülni egy kávéra, itt tudok ellazulni, önmagam lenni.

– *Visszajönnél?*

– El-eljászom a gondolatokkal, benne a van pakliban, de nem tudom. Rettentően hálás vagyok azért a sorsnak, hogy Vásárhelyen születtem és éltem, az edzőimnek, a barátaimnak, minden egyes sikerem és elismerés nekik is szól, mert általuk lettem az, aki. Sok bántság ért és éri mai napig is a határon túliságom miatt, ez megerősített és kihozta belőlem a székely dacot, hogy csak azértis megmutatom! Ezzel talán erőt adhatok a honfitársaimnak. A mai napig van honvágyam. Talán majd egyszer, a nyugdíjas éveimet otthon fogom tölteni.

– *Tényleg ennyit bántanak?*

– A magyar ember irigy, és a saját sikertelenségét más sikerével magyarázza, és bántja azt, akinek jobb. Pedig attól, hogy ezt a tudtomra adja, neki nem lesz jobb, nekem meg nem lesz rosszabb.

– *Nem keserít el?*

– Nagyon, de megtanultam kezelni, és egy művész legyen megosztó. Másrészt a való életben sok szeretet kapok, néha el is gondolkozom, hogy hol vannak azok az emberek, akik írásban, az interneten keresztül mocskolódnak?

– *Említetted, hogy bántanak a származásod miatt, amikor*

nincs más eszközük. Te hogy éled meg, ennek ellenére mennyire tudtál beilleszkedni?

– Mindig a szakmaiság volt a lényeg, elsősorban azzal törődtem, hogy a szakmában a példaképeim mit gondolnak rólam. Gondolj bele, hogy ülsz a társalddal a padon és megtudod, hogy a Luxor Áruházba három magyar lemez érkezett! Rohansz, hogy megvásárolod, és eltelik pár év, és az történik, hogy ezek az emberek téged hívnak, hogy veled akarnak dolgozni. Varga Miklós az István, a király turnén dumálunk, mint régi barátok, de sosem felejttem, ki volt nekem anno, és ez a legnagyobb igazolás, hisz az útból, amit bejártam, látom, hogy mit fejlődtem. Felnőtt egy generáció, aki engem tekint példaképnek, és fontos tudni, hogy az ember elsősorban nem a szavaival nevel, hanem a példájával, ahogy engem is az anyám és a nagyszüleim.

– *Mit tartasz ebből igazán fontosnak? Mit örülnél, ha átvennének tőled a fiatalok?*

– Gyarló ember vagyok, nem pedig Isten. De azt hiszem, nagyon fontos a hitem, betyárbeccsüetem, a kitartásom, a munkabírásom, az hogy maximalista vagyok, makacs és ezzel az önféjűséggel törekszem, hogy jól csináljam, a lehető legjobban. Ez a fejlődés nyitja, ez az, ami meghatároz. Közben

Mindig a szakmaiság volt a lényeg, elsősorban azzal törődtem, hogy a szakmában a példaképeim mit gondolnak rólam.

szeretetre éhes vagyok, és mindenben ez motivál, ennek ellenére néha féltelmesnek tartanak a keménységem és a határozottságom miatt. Ez egy nőtől még mindig nem megszokott, pedig a kettő nem zárja ki egymást, hisz minden emberben megvan e kettősség. Rádásul egy nőnek ma sokkal többet kell küzdenie, ha helyt akar állni. Szoktam is mondani, ha mégegyszer születek, biztos nem vállalom a női létet. De most jól van úgy, ahogyan van.

– *Híszel a sorszerűségben?*

– Elsősorban Istenben hiszek, de sokféle elmélet van, aminek nem ismerjük a való-

ságtartalmát. Teszem a dolgom úgy, hogy lehetőség szerint ne bántsak senkit. Még akkor is a hit és szeretet motivál, amikor a padlóra kerülök, az igazán nagy pofonok után is. Hiába kemény a világ, nem tehetek mást, mert arra kell gondolnom, hogy mindig kemény volt, csak másképp. Azt is mondhatnám: dzsungelharc van, csak nem négy lábon jönnek a tigrisek, hanem két lábon. Ezzel együtt élni jó, én megpróbálom kihasználni az életet mint lehetőséget, mindaddig, amíg bírom erővel. A barátaim, a családom és munkatársaim igazolják, hogy nem csinálom rosszul.